

Важкий понеділок

КУПИТИ

«Важкий понеділок» — супербестселер від автора, який входить у десятку найвидатніших знаменитостей США. Блискуче й достовірне зображення світу нейрохірургії, насичене незабутніми персонажами і вражаючими описами. Часи «Швидкої допомоги» закінчилися. Настала епоха **НОВИХ ЛІКАРІВ!**

П'ятеро хірургів знаменитої лікарні «Челсі Дженерал». П'ятеро асів своєї справи, для яких щоденні побачення зі смертю — просто робота. Але коли вони відкладають скальпель і стягують рукавички, то стають звичайними людьми з власними слабкостями і помилками, любов'ю і заздрістю, друзями і недругами.

А вранці в понеділок проходить загальнолікарняна конференція, де виявляються межі можливостей кожного з героїв разом з їхніми особистими й професійними помилками. І тоді настає момент істини...

Розділ 1

Стулки дверей розлетілися, і до відділення екстреної допомоги увірвалися парамедики «швидкої». На них були яскраво-блакитні поліестрові комбінезони із жовтими емблемами на нагрудних кишенях і стандартні чорні черевики. Рухалися вони швидко. Їхнього хвилювання, а також кіптяви, що в'їлася в молоді обличчя, важко було не помітити. Там, звідки вони з'явилися, явно було гаряче. На ношах між ними лежала жінка в сріблястому захисному термічному кокони. До її руки тяглася пластикова трубка від пластикового пакета крапельниці, що шалено хилитався на штативі. Ноші похапцем покотили до центру переповненого відділення.

Тільки поглянувши на відділення екстреної медичної допомоги згори, можна зрозуміти всю складність його планування. Це не одне приміщення, а справжній лабіринт, що нагадує велике колесо з кількома спицями. На периферії розташовуються палати, пацієнтів у критичному стані розміщують якнайближче до осі «колеса».

Але цю жінку явно везли аж до самого епіцентру.

— Спроба самогубства. Її автомобіль врізався в телефонний стовп.

Вигук фельдшера перебив стурбовані голоси лікарів і медсестер, стогони пацієнтів, плач немовляти, по-пискування моніторів і бурмотіння телевізора в кімнаті очікування.

Доктор Джордж Вільянуева не просто працював, а мало не жив у відділенні, тож його погляд звернувся до жінки ще до того, як до нього долетіли ці слова. Вільянуева був чоловіком раблезіанської статури, тому стільчик, на якому він зараз сидів, ледь витримував таку солідну вагу. Поглянувши на нього, на думку спадав цирковий слон... чи, може, якась супернова в центрі Сонячної системи. Він стежив за новою пацієнткою, щойно ноші з'явилися на порозі. Зі свого сідала Вільянуева одразу ж помітив, що на її обличчі нема ані зморщечки. Шия зафіксована жорстким пластиковим коміром. Він би дав їй років двадцять п'ять.

Жінка була блідою, губи синюшні. Таке враження, що ніс зламаний подушкою безпеки, під обома очима набряки синці.

— Очі єнота, — пробурмотів Вільянуева собі під ніс. Явна ознака, що роздроблено основу черепа. Він швидко поррахував частоту падіння крапель у крапельниці. Занадто повільно. Парамедики ритмічно натискали мішечок, від якого відходили дихальні трубки, вливаючи в легені жінки повітря. — Теж дуже повільно, — пробубонів він.

— Травматологічна номер вісім! — вигукнув Вільянуева, спрямовуючи пацієнтку в палату.

Маленькі карі очі лікаря не відривалися від жінки, його голова, що нагадувала диню, погойдувалася на кремезному торсі. Парамедики пробігли повз нього, а Вільянуева подумки зробив ще кілька нотаток. Він встиг зауважити, що очі дівчини розплющені, але зіниці спрямовані в різні боки, до того ж одна здається трохи більшою за іншу. Жінка ледь помітно ворушила руками під блискучою ковдрою. Погляд лікаря опустився на катетер, що мав випорожнювати сечовий міхур постраждалої. Майже порожній. Кардіомонітор попискує надто часто. Вільянуева нарахував сто двадцять чотири удари на хвилину.

— Що, кажете, сталося? — гукнув він до парамедиків.

— Намагалася розтрити свою «тойоту-камрі» об телефонний стовп. Сліди гальмування відсутні. Навіть не намагалася зупинитись. Спроба самогубства, жодних сумнівів, — кинув у відповідь парамедик, не позбавляючи швидкості й змахуючи на ходу піт із чола.

— Дідька лисого! — буркнув Вільянуева.

Він катапультиував свою стошістдесятикілограмову тушу зі стільця й наздогнав фельдшерів. Як на такого кремезного чолов'ягу, рухався він із винятковою грацією, і швидкість, із якою він промчав кахляною підлогою, просто вражала. Й досі лишалися в ньому сліди тієї спритності, завдяки якій він став гравцем другого раунду драфту' в Університеті Мічигану. Ось він уже порівнявся з ношами й повернув до восьмої палати.

При цьому Вільянуева мав такий вигляд, ніби тягне за собою баржу.

У професійному футболі Джордж протримався чотири роки, доки на заваді не стали його сто двадцять кілограмів. Коли він пішов із команди, навіть у коледжах в лінії нападу тримали гравців до ста тридцяти. Отже, вага Вільянуеви була цілком прийнятною для нападаючого Національної

ліги. Та замість шолома й захисних щитків на плечах він начепив уніформу медика розміру XXXL і почав утягувати живіт. За двадцять два роки, що минули з часів Національної ліги, той набув аж надто виразних пропорцій. Бувало, що костюм підводив, і тоді з-під куртки вибивалася смужка черевця. Штани ж облягали його так щільно, що більшість медсестер вважали це непристойним. Як правило, Джордж надавав перевагу білому халату, бо це була єдина річ, якою вдавалося прикрити такого великого чоловіка та всі частини його тіла. Але сьогодні халат, пожмаканий та заплямований кров'ю, лежав в іншій палаті. Кілька годин тому Вільянуеві довелося реанімувати жертву нещасного випадку.

Парамедики переклали жінку з нош на оглядовий стіл, над нею одразу схилюлися лікар і медсестра. Вільянуева швидко поправив комір і поглянув на фельдшера, що стояв найближче.

— Додайте кисню, посильте вентиляцію, збільшіть кількість рідини й покличете нейрохірургів. Це не спроба самогубства, телепні. У неї в черепі бомба вибухнула! Годі ледарювати. До роботи!

Медсестра на мить завагалася, розмірковуючи, чи не заперечити, що вона вже точно не ледарювала, проте вирішила промовчати і закрутилася навколо постраждалої, відкриваючи клапан, щоб збільшити подачу кисню.

Парамедики презирнулися їй, дивуючись, похитали головами, ніби щойно побачили, як відомий фокусник укотре виконав неймовірний трюк. А потім рушили до дверей відділення. Під попискування рацій підлогою прокрокували їхні чорні чоботи.

Про імпульсивні діагнози Вільянуеви в «Челсі Дженерал» ходили легенди.

Рекомендована література



Тривога і занепокоєння.
Управління стресом
для підлітків



KEY TO. Ключ до себе -
Ключ до всього

Забудьте про панічні
атаки. Нова методика
подолання страху,
тривоги й паніки



Огидні (Огидні #1)

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ